

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 230/07-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š. a M. Š., obaja bytom T., zastúpených advokátom JUDr. J. B., N., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 60/06 z 28. februára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. a M. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2007 doručená sťažnosť J. Š. a M. Š. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 60/06 z 28. februára 2007.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že sú účastníkmi konania vedenom Okresným súdom Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 136/99 v právnej veci navrhovateľa Ing. V., K. „o určenie odporovateľnosti kúpnej zmluvy“.

Kúpna zmluva bola uzatvorená 14. mája 1999 medzi predávajúcimi V. P. a D. P. a sťažovateľmi ako kupujúcimi za kúpnu cenu 1 030 937 Sk. Vklad do katastra nehnuteľnosti bol povolený O. v T. 3. júna 1999.

Predtým došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi tými istými účastníkmi a tým istým predmetom kúpy už 29. marca 1996. Za nehnuteľnosti (dom so záhradou) zaplatili sťažovatelia 1 600 000 Sk, ale „*Táto kúpna zmluva nebola do troch rokov od jej uzavretia zavkladovaná, preto sa uplatnila právna domnienka podľa § 47 ods. 2 Občianskeho zákonníka o odstúpení účastníkov od zmluvy.*

Zmluvné strany si plnenia poskytnuté na základe nezavkladovanej kúpnej zmluvy z roku 1996 nevrátili. V dôsledku tejto skutočnosti sa sťažovatelia stali voči manželom P. veriteľmi v rozsahu poskytnutého plnenia kúpnej ceny právnym titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka, t. j. plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. (...)

Navrhovateľ odôvodňoval svoju žalobu tvrdením, že voči V. P., ako predávajúcemu, mal pohľadávku vo výške 280.000,- Sk s príslušenstvom priznanú rozsudkom Okresného súdu v Topoľčanoch z 24. 11. 1997 (...) v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 24. 3. 1999 (...). Menovaný dlh si V. P. nesplnil a predmetnou kúpnu zmluvou zo dňa 14. 5. 1999, spolu so svojou manželkou, uvedené nehnuteľnosti previedol na sťažovateľov. Týmto prevodom vlastníctva malo byť podľa navrhovateľa znemožnené uspokojenie jeho pohľadávky, pretože V. P. nebol vlastníkom iného majetku“.

Okresný súd rozsudkom zo 14. októbra 1999 návrh navrhovateľa zamietol. Na základe jeho odvolania odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd následne vyhlásil rozsudok 7. mája 2003, ktorým určil, že kúpna zmluva z mája 1999 je voči navrhovateľovi právne neúčinná. Proti rozsudku podali sťažovatelia odvolanie. Krajský súd 17. marca 2004 rozsudok okresného súdu zmenil tak, že návrh navrhovateľa zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu zo 17. marca 2004 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne krajský súd rozsudkom z 26. apríla 2004 zrušil rozhodnutie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V rozhodnutí vyslovil právny názor, „že v ďalšom konaní sa súd prvého stupňa bude najskôr zaoberať predbežnou otázkou týkajúcou sa platnosti či neplatnosti kúpnej zmluvy (...)“.

Okresný súd rozhodnutím sp. zn. 7 C 136/99 z 19. septembra 2005 návrh navrhovateľa zamietol, pričom v rozhodnutí sa oprel len o strohé konštatovanie, že „... súd zistil, že zmluva uzatvorená medzi odporcami a manželmi P. je v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Neplatná je z dôvodu dojednanej kúpnej ceny“.

Dňa 25. októbra 2005 podali sťažovatelia proti rozhodnutiu prvostupňového súdu návrh na opravu odôvodnenia rozsudku. Uviedli, že „Zákonným dôvodom na opravu odôvodnenia napadnutého rozsudku bola aplikácia ustanovenia § 165 ods. 1 O. s. p., nakoľko napadnuté odôvodnenie rozsudku nemalo podklad v zistení skutkového stavu (...)“.

O návrhu sťažovateľov rozhodol krajský súd uznesením z 28. februára 2007 sp. zn. 7 Co 60/06 tak, že „návrh na opravu dôvodov rozsudku nevyhovel. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 21. 4. 2007“.

Na základe uvedeného sťažovateľa dospeli k názoru, že označeným uznesením krajského súdu boli porušené ich práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a navrhli, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní ich sťažnosti a jej prijatí na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 28. 2. 2007, sp. zn. 7 Co 60/2006-252 porušil právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb., ako aj podľa čl. 36 ods. 1 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 60/2006-252 zo dňa 28. 2. 2007 právoplatné dňa 21. 4. 2007 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľom sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa, JUDr. J. B. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona. Pri

predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma aj to, či nejde o zjavne neopodstatnenú sťažnosť.

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu vôbec nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím (postupom) orgánu štátu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo. Za zjavne neopodstatnenú je preto možné považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu (...).

Právo na prístup k súdnej ochrane nemá absolútnu povahu. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane a k súdu ako k orgánu verejnej moci, ktorý vykonáva súdnu moc podľa čl. 142 ústavy. Právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa po splnení predpokladov ustanovených zákonom stal účastníkom súdneho konania. Ak fyzická osoba (alebo právnická osoba) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 251/03) právo na súdnu ochranu sa však nestotožňuje s procesným úspechom.

Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až 50 ústavy). Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti hodnotiť názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a použitie zákonov neporušujú uvedené ústavnoprosesné princípy (II. ÚS 54/02). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 17/01, II. ÚS 22/05).

Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu prístupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Právo sťažovateľa na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď, ale musí reagovať len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, IV. ÚS 115/03).

Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1999, Recueil III/1997). Ústavný súd zhodne s Európskym súdom pre ľudské práva však neskúma, či sú dôvody uvedené v rozhodnutí vecne správne (Van de Hurk v. Holandsko z 19. apríla 1994, A, č. 288, § 61, správa Komisie vo veci Fouquet v. Francúzsko, Recueil I/1996, s. 29). Je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny.

Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov preskúmal, či postup krajského súdu nebol svojvoľný a či mal oporu v zákone.

Zo sťažnosti, k nej pripojených príloh a z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd zistil, že namietané rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 7 Co 60/06 z 28. februára 2007 bolo vydané v konaní o odvolaní sťažovateľov na opravu dôvodov rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 136/99 z 19. septembra 2005, ktorým tento súd návrh navrhovateľa zamietol. Rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 18. apríla 2007.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí však podľa názoru ústavného súdu odôvodnil svoje rozhodnutie skutkovými a právnymi okolnosťami, a nie je pravdou čo tvrdia sťažovatelia, že len stroho konštatoval, „že zmluva uzatvorená medzi odporcami a manželmi P. je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Neplatná je zmluva z dôvodu dojednávanej kúpnej ceny (...)“. Okresný súd vo svojom rozhodnutí (na č. 1. 224 a 225 súdneho spisu), opierajúc sa o právny názor krajského súdu vyslovený v jeho rozsudku sp. zn. 7 Co 41/05 z 26. apríla 2005), konštatoval:

„Navrhovateľ podaným návrhom odporoval právnemu úkonu a to zmluve uzatvorenej v máji 1999, podľa ktorej bol povolený vklad do katastra nehnuteľnosti pod V 825/99. Pôvodne manželia P. s odporcami uzatvorili zmluvu dňa 29. 3. 1996 na základe ktorej manželia P. previedli na odporcov nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v kat. úz. T., parc. č. 5926/1 zastavaná plocha, dom č. 2563 a parc. č. 5926/2 záhrada. Podľa čl. II bola

dohodnutá kúpna cena v zmysle znaleckého posudku v sume 1.030.937,- Sk. Podľa predložených dokladov, výpisov z účtu však odporcovia zaplatili manželom P. kúpnu cenu vo výške 1.600 000,- Sk. Návrh na vklad bol však S. T. zo dňa 13. 6. 1996 zamietnutý. Následne dňa 14. 5. 1999 bola spísaná nová kúpna zmluva medzi predávajúcimi V. P. a jeho manželkou D. a kupujúcimi odporcami o odpredaji nehnuteľností v kat. území T. za kúpnu cenu 1.030.937,- Sk a to i napriek tomu, že v minulosti bola vyplatená kúpna cena 1.600 000,- Sk. Neobstojí tvrdenie odporcov, že si boli vedomí toho, že v roku 1996 vyplatili 1.600 000,- Sk a nižšiu sumu v zmluve uviedli z dôvodu, že v súlade právnym názorom pána JUDr. B., že v roku 1996 nebola kúpna cena dokladovaná, uviedla sa nižšia suma, uviedla sa s tým, že majú necelých 600.000,- Sk pohľadávku voči vtedajším predávajúcim. Toto tvrdenie je v rozpore i s prvým vyjadrením odporcov zo dňa 2. 8. 1999, v ktorom jednoznačne uviedli, že boli veriteľmi V. P. a jeho manželky, oni boli ich dlžníkmi. Keď im predali v roku 1999 domovú nehnuteľnosť, došlo k zániku ich dlhu. Vyrovnali sa s nimi, ako veriteľmi a v súčasnosti už nemajú voči nim žiadne finančné záväzky. V priebehu celého konania až do rozhodnutia NS SR a následne KS Nitra, nenamietali odporcovia, že neb. V. P. s manželkou majú voči nim dlh v sume necelých 600.000,- Sk. Svedkyňa P. jednoznačne uviedla, že kúpna cena jej bola vyplatená na účet, nezaujímal ju, prečo podpisovala druhú zmluvu, jej odporcovia poslali peniaze za predaj domu na účet. Vzhľadom k tomu mal súd tvrdenie odporcov ohľadne vyplatenej kúpnej ceny 1.600.000,- Sk za účelové.

Vzhľadom ku uvedeným skutočnostiam, nakoľko kúpna cena je v zmysle § 39 Obč. zákonníka absolútne neplatná, súd návrh zamietol (...)“

Proti tomuto rozsudku sťažovatelia podali okresnému súdu 27. októbra 2005 „návrh na opravu odôvodnenia rozsudku Okresného súdu v Topolčanoch zo dňa 19. 09. 2005 č. k. 7 C 136/99-220 (...)“.

Krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 60/06 z 28. februára 2007 návrhu na opravu dôvodov rozsudku sťažovateľom nevyhovelo, keď po vyhodnotení právnej situácie konštatoval, že „Postupom navrhovaným žalovanými sa v podstate mala oprava prvostupňového rozsudku vykonať tak, že v jeho odôvodnení by sa popri existujúcom právnom hodnotení zisteného skutkového stavu (o neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 14. 5.

1999) doplnilo ďalšie odôvodnenie nimi navrhovanou vetou o tom, že žalobca nepreukázal hmotnoprávne predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu v zmysle § 42a ods. 2 Obč. zákonníka, t. j. úmysel dlžníka uzavretím kúpnej zmluvy zo dňa 14. 5. 1999 ukrátiť žalobcu ako veriteľa, a zároveň, že nepreukázal vedomosť žalovaných v 1. a 2. rade o existencii takéhoto úmyslu dlžníka. Odvolací súd rozhodujúc v tejto veci v zmysle § 165 ods. 2 OSP dospel k záveru, že dôvody na opravu odôvodnenia teraz už právoplatného rozsudku prvého stupňa nie sú dané. Súd prvého stupňa do odôvodnenia uviedol svoje skutkové závery, aké podľa jeho názoru vyplynuli z vykonaných dôkazov, a na základe toho potom uviedol aj svoj právny záver opierajúc ho o ustanovenia § 39 a § 42 a ods. 1, 2 Obč. zákonníka, ktoré citoval. Žalovanými navrhované doplnenie odôvodnenia by znamenalo, že by v ňom bol jednak právny záver o neplatnosti kúpnej zmluvy a zároveň aj záver o nepreukázaní hmotnoprávnych predpokladov odporovateľnosti právneho úkonu. Súd prvého stupňa po doplnení dokazovania uzavrel a jasne konštatoval, že odporovať možno len platnému právnemu úkonu; hodnotenie splnenia podmienok odporovateľnosti právnemu úkonu by bolo úplne nadbytočné. Návrhom na opravu odôvodnenia sa nemožno domáhať opravy zistenia skutkového stavu a nadväzne na to aj právneho hodnotenia, ale takýmto návrhom sa možno domáhať výlučne zmeny odôvodnenia pri zjavnom rozpore medzi zisteným skutkovým stavom a odôvodnením rozsudku. Odvolací súd v tejto veci nezistil priamy rozpor medzi uvedeným odôvodnením a zisteným skutkovým stavom tak, ako to má na mysli ustanovenie § 165 ods. 1 OSP, a preto rozhodol, že návrhu žalovaných na opravu odôvodnenia rozsudku prvého stupňa sa nevyhovuje (...)“.

Krajský súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. V tomto rozhodnutí sú uvedené skutkové okolnosti a dôvody, na základe ktorých návrhu sťažovateľov nebolo vyhovené.

Z rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 7 Co 60/06 z 28. februára 2007 s prihliadnutím na obsah a dôvody na opravu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa je pritom podľa názoru ústavného súdu zjavné, že tento sa zaoberal námietkami sťažovateľov. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti na rozdiel od sťažovateľov nezistil, že by závery

krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľmi označenými článkami ústavy, listiny a dohovoru.

Ústavný súd uzavrel, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu neobsahuje také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru alebo ktoré by svedčili o porušení ústavnoprocených princípov (čl. 46 až 50 ústavy).

Sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na súdnu ochranu takým rozhodnutím krajského súdu, ktorý zjavne nie je v príčinnej súvislosti so žiadnym porušením základných práv. Sťažovatelia boli v označenom spore žalovanými, krajský súd o ich návrhu na opravu dôvodov rozhodnutia okresného súdu konal a rozhodol, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Preto nemôže nahrádzať postupy a rozhodnutia všeobecných súdov spôsobom, akým to požadujú sťažovatelia, a tak prebrať na seba ústavnú zodpovednosť všeobecných súdov za ochranu zákonnosti podľa § 1 Občianskeho súdneho poriadku, ak sa táto ochrana poskytla bez porušenia ústavnoprocených princípov ustanovených v čl. 46 až 50 ústavy, ktorých ustálený výklad vyplýva zo stabilnej judikatúry ústavného súdu.

Ústavný súd vychádzajúc zo skutkových okolností, ktoré vyplynuli z predloženého rozhodnutia krajského súdu, z jeho právnych východísk a záverov, a konštatujúc, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľmi označenými právami podľa ústavy a dohovoru, odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú v celom rozsahu namietaného porušenia základných práv, t. j. aj v rozsahu tvrdení o porušení základného

práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pre odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už rozhodovanie o ďalších nárokoch uplatnených sťažovateľmi bezpredmetné.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. augusta 2007